

i hele Huset. Hun viste ham baade Køkken og Bryggers — hvor den smilende Husmandskone lykønskende rakte ham en pjaskvaad Haand — og førte ham ned i Salte- og Mælkekælderen, hvor hun til Ære for ham lod et Parti frisk-kærnet Smør nedslaa i en Drittel. Til sidst gik de ind i „Salen“, et stort, blaakalket Rum, der laa for sig selv paa den anden Side af Forstuen. Af Møbler fandtes her kun et dobbelt Klædeskab og tre store, grønmalede Kister, hvori Husets Forraad af Linned, Dækketøj og gamle Familieerindringer laa forvarede. Else aabnede Kisterne en efter en, og Emanuel saa' her mange Ting, der vakte hans højeste Interesse. Der var aarhundredgamle Brudeskjorter, Brystsmækker og „Hængklæder“, kunsthæderigt overbroderede med „Hedebosting“, og med indvævede Navne og Aars-tal, der havde kostet Aaringers Arbejde; desuden gamle Gyldenstykkets Hovedtøjer og perlestukne Huer, der havde tilhørt Forfædrenes Bryllupsdragter; Bønnebøger, Skospænder, Brystkæder og Sølvknapper.

Else selv var mest optaget af at fremvise sin gennem mange Aar opsparede Beholdning af Lærreder, Vadmel og spunden Uld; thi denne udgjorde — hvad Emanuel ikke tænkte paa og heller ikke